

A young man and woman are shown in a romantic embrace, nearly kissing. The man is wearing a brown hat and a blue and white checkered shirt. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a white top. They are outdoors at sunset, with the sun low on the horizon, creating a warm, golden glow. The background is slightly blurred, showing what appears to be a beach or a coastal area.

Láska a jiné závislosti

MOTÝL

Lenka Kyselicová

Láska
a jiné
závislosti

Copyright © Lenka Kyselicová 2017
Design © Motýl design 2017
Cover photo © Look Studio/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-136-7

Lenka Kyselicová

Láska
a jiné
závislosti

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prolog

NEBO JE DOČASNE NEDOSTUPNÉ.
SVOJU VOĽBU OPAKUJTE NESKÔR, PROSÍM.

Niekedy v máji...

Nikdy by som neverila, že sa to stane aj mne.

Určite ste už počuli, že keď sa nachádzate blízko smrti, objaví sa vám pred očami všetko, čo ste zažili. Musím priznať, že čosi pravdy na tom je. Aj keď momentálne neviem rozlíšiť, či ešte žijem, alebo som už mŕtva.

Posledná vec, o ktorej by som s určitosťou vedela povedať, že nie je výsledkom môjho blúznenia, je spomienka na to, ako sedím v aute. Nič viac. Pamätám si všetko, čo sa stalo do toho momentu, ale čo sa udialo potom, je len prázdny miestom v mojej mysli.

Myslela som si, že teórie o bielom svetle na konci tunela sú iba výmysly. Blúznenie pacientov, ktorí sa ocitli niekde na rozhraní medzi nebom a zemou. Bola som presvedčená, že ak sa to nedá logicky zdôvodniť, nemôže to existovať. A predsa som sa mýlila.

Teraz sa nachádzam presne tam. Nie je tu nik. Iba ja, obrovská prázdnota a môj strach. Veľký strach.

Som mŕtva? A keby som aj bola mŕtva, *toto* je to miesto?

Bojím sa.

Prečo som v tomto bielom chladnom čomsi? Pusťte ma von! Haló? Som tu. Prosím. Vyslobodte ma niekto. Prosím, prosím, *prosím...*

Mami? Ocko? Kde ste všetci?

Čo je to? Au. Čo to robíte?! Au. Au. Aaau!

Nemôžem byť mŕtva. Mŕtvi ľudia bolesť necítia. A ja ju cítim. Ó, cítim ju veruže poriadne! Nevydržím to. Musím niečo spraviť. Bojuj, dievča. Bojuj s tou nepriateľkou.

Bolesť mi zavrela oči. Uvrhla ma do tmy, ako keď ničivé tornádo postŕha elektrické vedenia a mesto sa v noci ocitne v hlbkej tme. V tme, kde nevidíte jej začiatok ani koniec. V takej čiernej tme, až vás z nej mrazí. V ľadovej čiernej ničote.

Nedovolím, aby si nado mnou vyhrala, počuješ? Som silnejšia ako ty! Otvorím oči. Otvorím ich!

1.

V STARÝCH KOLAJACH

Znovu nastal deň, ktorý je v našej spoločnosti označený ako začiatok školského roka. Pre niektorých vytúžená chvíľa. Pre iných vyhliadka na desať mesiacov trýznivého učenia. Pre mňa? Deň ako iný.

Štvrták. Maturitný ročník. Je to presne ten ročník, na ktorý sa tešia všetci učitelia, pretože tie pijavice (čo je ich interný termín na označenie nášho druhu, čiže študentov gymnázia) konečne odídu zo školy a budú piť krv niekomu inému. V podstate sa im nečudujem. Musí byť náročné učiť ľudí, ktorí sú ako časovaná hormonálna bomba. Keď občas vybuchne, spôsobí učiteľovi infarkt. Chudák pán profesor Bystrovský. Ostával mu rok do dôchodku. Pravdepodobne mu je lepšie v tej časti neba pre milých, usmiatych, ale nie príliš autoritatívnych dejepisárov.

Naša trieda sa vôbec nezmenila. Stále sú v nej popísané lavice. Holá nástenka, ktorá až tak žobroní, aby na ňu niekto niečo zavesil. Štyri veľké skrine za posledným radom lavíc, ktorých obsah je nám záhadou, lebo kľúče od nich sa stratili. A hnusné červené linoleum, ktoré príšerne páchne a v letných horúčavách spôsobuje, že je v našej triede nedýchatelný štiplavý vzduch, z ktorého bolí všetkých hlava. A potom nie div, že sa učitelia sťažujú, akí sme tupí.

Trochu triede krivdím. Má aj zopár vylepšení. Máme vymalovanú jednu stenu nad umývadlom. Vymaľovali ju cez prázdny Mišo s Kučim, pretože tá chudera utrpela zopár nepekných žltých flakov po jednej z ich špongiových vojen. Teraz svieti na hráškovozeleno. Taktiež máme vynovenú tabuľu. Má nový náter a na jej pravom krídle je namontovaná špeciálna biela doska, po ktorej sa dá písať fixkami. Určite je to spravené na požiadavku našej

geografikárky. Prach z kriedy ju dusí a sťažovala sa, že 4. B bola jediná trieda, kde nebola namontovaná. A aby som nezabudla, konečne máme opraté závesy, čo oceňujem najmä ja, pretože sedím v tretej lavici pri okne a vedľa mňa je jeden z nich.

Žiadne iné zmeny na našej triede som už nepostrehla.

Sadla som si na svoje miesto. S Kučim sme boli v triede prví. Bolo to tým, že sme priamo z mesta. Nemusíme čakať na autobus ako väčšina našich spolužiakov. Respektíve tiež využívame MHD, ale včera sme sa s Kučim dohodli, že pôjdeme pešo.

Kuči býva oproti v paneláku, takže väčšinou chodievame do školy spolu. Poznáme sa od materskej školy. Je to môj naj kamarát. Postará sa mi o počítač, keď sa mi ho podarí nejakým záhadným spôsobom zavírusovať alebo inak dokaličiť. Poradí. Pomôže. Môžem mu porozprávať hocičo s vedomím, že si to nechá pre seba. Sedáva v lavici predou mnou, za čo som mu veľmi vďačná hlavne na písomkách z matematiky a fyziky. On má na tieto predmety stavanú hlavu. Som rada, že v našom systéme radenia na písomkách funguje reciprocita. Ja mu jeho rady odplácam na literatúre a biológii.

Kuči dnes vyzerá dobre. Niežeby inokedy vyzeral zle, ale dnes má šošovky. Pristanú mu. Aby ste boli v obraze. Kuči je... no, ako by som to... Kuči je typ chalana, ktorého by ste automaticky zaradili do kategórie bifloš. Má krátke čierne vlasy, nosieval obdĺžnikové okuliare s čiernym rámom a jeho typický outfit je zostavený z košele, džínsov a turistických topánok. A pritom Kuči nie je vôbec bifloš! Jemu to len perfektne myslí.

„Hovorila som ti, že prídem prví,“ podpichla som ho, lebo bol akýsi tichý.

„Aspoň si si mohla chytiť fleka,“ usmial sa a sadol si na svoje miesto.

„Vtipné... Vieš, že každý sedí na mieste, ktoré si chytil v prváku.“

„Myslel som si, že tento rok to konečne zmeníš. Zoja, ty musíš byť buď masochistka, alebo máš vyvinutý nejaký úžasný zmysel na potláčanie stupidity,“ pokrútil hlavou.

Bola som zmätená. Kuči občas hovoril veci, ktorým som nerozumela. Napríklad *shareware*, *C++*, *Linux*, *firewall*, *plugin* a podobne, ale toto bolo po slovensky a tá veta mi nijako nedávala zmysel. Dostala som zo seba iba strohé: „Čo?“

„Lebo stále sedíš v tomto slepačom kúte,“ vysvetlil mi.

„V slepačom kúte?“

„Áno. Sedíš tu obkolesená tromi sliepkami. Každému normálnemu človeku by už z toho hrablo. Dumal som nad tým, prečo tu zotrvávaš dobrovoľne. Žeby zo súcitu nad slabomyseľnými?“

Zasmiala som sa. Myslel tým tri grácie. Moju spolusediacu Kamilu a Dorotu s Monou, ktoré sedeli za nami. Sú to typy dievčat, ktoré sa nachádzajú v každej triede. Parádnice, sexice, alebo ak chcete, pipky.

„Tebe nelezú na nervy?“

„Ja to nevnímam. Ony majú vlastný svet. Veď vieš, že si tu vždy cez prestávku spravia triádu a bavia sa o krémikoch, diétach a chalanoch... Neveril by si, čo všetko sa dozviem.“

Zagúľal očami. „Si masochistka. Definitívne!“

Chcela som dodať, že aj tak cez prestávky kvákam väčšinou s ním alebo so svojimi babami, ale náš rozhovor prerušili tri grácie. Ako inak, prišli všetky naraz. Kuči sa mi inštinktívne obrátil chrbtom a vrhol sa do konverzácie so svojím spolusediacim Mišom. Ešte som z ich rozhovoru zachytila slová ako *inštalovanie* a *softvér*, ale potom som už bola v moci troch grácií.

„Ahoj, moja,“ pozdravila ma prvá Kamila. Ani som sa nestihla spamätať a už som mala na lícach pozostatky jej perleťového lesku na pery.

„Čau, Kama,“ odzdravila som.

„Ahoj, Zojka,“ pozdravila ma Mona oslovením, ktoré z duše neznášam. Ona má zvláštnu záľubu pre zdobneniny. Niekedy, keď rozpráva, máte pocit, že má päť rokov, nie osemnásť. Ona nenávidí, keď ju volajú Monika, tak prečo ma, panebože, oslovuje Zojka, keď som jej ikskrát povedala, že to neznášam? Nemám nič proti blondínkam. Dokonca aj vtipy o nich sú hlúpe, ale začínam si myslieť, že niečo pravdy na nich asi bude.

„Ježiši, tak dlho som ťa nevidela. Máš pekný... svetník.“

„Ahoj, Mona. Tiež ťa rada vidím. Dík za pochvalu.“ Vedela som, že to nemyslí vážne. Jej oblečenie patrí do inej cenovej kategórie ako moje, ale aj tak to bolo od nej milé.

„Čau, Zoja,“ povedala do tretice Dorota a sadla si na svoje miesto. Ak by sa to dalo definovať, ona bola vodkyňa troch grácií. Z nejakého dôvodu si držala odo mňa väčší odstup. A mne to vyhovovalo. Aspoň mi do podrobností nerozprávala všetky detaily z prázdnin, ako to robili Kama a Mona.

Odzdravila som aj tretiu gráciu a v rámci slušnej konverzácie som sa otočila ku Kamile. „Ako si prázdninovala?“

„Kama, počula si už o tom, že Zuza z céčky chodí s Andreiným bratom?“ spýtala sa jej vzápätí Mona a zavraždila moju otázku.

„Sorry, Zoja. Neskôr ti o tom porozprávam. Okej?“ povedala Kamila.

„Jasné, že váhaš,“ odvetila som jej s predstieraným nadšením.

Kamila mi prikývla a bleskovo sa otočila k Mone. Začula som, ako Kamila vraví: „To nemyslíš vážne? Zuza a Peter?! Chcem vedieť všetko. Každý detail! Ako s ňou môže Peter chodiť?!“ a vyplala som príjem. Nepotrebujem vedieť podrobnosti. Musím si šetriť sily. Budem ich ešte potrebovať, pretože vypočuť si zážitky troch grácií je taký výkon, akoby ste dva dni dreli v bani bez jedla a bez vody. Na konci ste súci na intenzívku.

Trieda sa zaplnila. Konečne som pohľadom našla aj tváre, ktoré boli môjmu srdcu najbližšie. Videla som Ivku, Aďu, Lauru a Danku. Iva a Aďa zaujali svoje miesta v prvej lavici v strednom rade. Laura a Danka sa uvelebili za nich do druhej lavice. Ako obvyčajne sa žiadna zmena nekonala. Boli to ich fleky od prváku.

„Čaute, baby. Ako žijete?“ opýtala som sa ich, keď som sa konečne dostala cez Kamilino miesto a sadla som si na Laurinu časť lavice.

„Stretli sme na chodbe Zelinku,“ nadhodila Danka. „Povedal, že sa na nás už veľmi teší.“ Zagúľala očami a smutne si vydýchla. „Netuším, ako s ním zvládnem dvojhodinový seminár bez ujmy na psychickom zdraví. Naháňa mi príšerný strach.“

Aďa: „Zoja, počula si, že Laura má nový objav?“

Ja: „Vážne?“

Laura: „Andrea, nemôžeš byť ticho?“

Ja: „Laura, tak nenapínaj a vysyp to!“

Laura: „Chcela som počkať, ako sa to vyvinie...“

Aďa: „Ona ho ešte nepozná!“

Iva: „Došlaka! Zas si ho vymákla na Tineri?“

Laura: „Hej.“

Iva: „Mám ti pripomenúť tvoju minulú tinderovú známosť?“

Laura: „Nie! Na to sa snažím už rok zabudnúť.“

Iva: „A prečo? Veď ten skinhed bol taký milý chlapec.“

Laura: „Robí ti dobre, keď do mňa rýpeš?“

Aďa: „Sľúbila si nám, že sa na to zoznamovanie cez apky vykašleš.“

Laura: „Ja viem, ale keď on je taký super.“

Iva: „To bol aj ten skinhed.“

Ja: „Laura, čo sa stalo s Bonbónikom?“

Laura: „Dostali sme sa do fázy *Neni o čom*.“

Danka: „Po dvoch mesiacoch?“

Iva: „No a? S Cyklistom jej to vydržalo týždeň. Čo sa čuduješ?“

Laura: „Haló, ja som stále tu!“

„Hovädá, zmobilizujte sa, ide triedna!“ zreval Miloš, triedny predseda, maskot a šašo v jednej osobe.

„Potom si to dopovieme,“ žmurkla som na baby a sadla som si na svoje miesto. Triáda tiež rozpustila svoj sabat. Čakali sme na *Bloody Mary*.

„Psst... hej... hej... Zoja!“ pokrikoval na mňa Miloš. Sedel v tretej lavici za Laurou a Dankou a v jednej línii so mnou a s Kamilou.

„Čo je?“

„Nerozmyslela si si to cez prázdniny?“

„Čo akože?“

„Ten môj návrh... Ty a ja... Dievčenské záchody na štvrtom... Tantrický sex... Už si spomínaš?“

„Miloš, skôr budú mamuty znovu chodiť po zemi, než si to my dvaja rozdáme na hajzlíkoch,“ poslala som mu vzdušnú pusku.

„Beriem ťa za slovo, cica.“ Miloš mi pusu vzduchom poslal späť. Do triedy vstúpila Bloody Mary.

„Dobrý deň, miláčikovia. Sadnite si,“ povedala s úsmevom na tvári. „Vítam vás vo štvrtom ročníku. Som rada, že vás po dvoch mesiacoch opäť vidím.“ Porozhliadla sa po zaplnenej triede. „Mám radosť, že ste v kompletnej zostave. Nevšimla som si žiadne sinky ani odreniny, ba ani sadry na končatinách, čo znamená, že ste prázdniny prežili v zdraví,“ pokúsila sa o žart. Ako dobre vychovaný triedny kolektív sme sa zasmiali.

„Decká, máme pred sebou náročný rok,“ prehovorila Bloody Mary po tom, čo sa trieda prestala zúčastnene smiať na jej úvodnom vtipe. „Vy úspešne zmaturujete a nastúpите na vami vybrané vysoké školy a ja stratím úžasnú skupinu mladých ľudí.“

„Pani profesorka, to nemuselo byť,“ skočil jej do reči Miloš a tentoraz trieda nemusela predstierať smiech.

„Muselo, Miloško. Ste moja najlepšia trieda. No sentimentálne výlevy si necháme až po maturite, dobre? Miloš, ocenila by som, keby si ma už neprerušoval. Musíme sa pustiť do iných vecí,“ ukázala na katedru, kde ležala asi desaťcentimetrová kopa papierov. „Chcela by som to ukončiť čo najskôr, aby som vás mohla rýchlo pustiť domov.“

Bloody Mary si sadla za katedru, nasadila si okuliare a siahla po kope papierov. Nestihla otvoriť ani ústa, keď sa zo školského rozhlasu ozvalo: „Dobrý deň, milí študenti. Vítam vás v novom školskom roku...“

Bloody Mary so stonom vydýchla a dala si dole okuliare. Rukou si podoprela hlavu a spolu s nami počúvala príhovor riaditeľa. Potom nás oboznámila s úvodnými formalitami a pustila nás domov.

Bola som s babami už na schodisku, keď nás triedna dobehla.

„Zoja, mohla by si na chvíľku?“

Prikývla som.

„Budeme v Baile,“ pošepala mi Aďa nenápadne.

„Ako sa máš? Dnes si bola tichá. Je všetko v poriadku?“ začala Bloody Mary.

„V absolútnom.“

„Ak by si sa potrebovala o hocičom porozprávať, som tu pre teba.“

Môj mozog konečne pochopil, o čo tu šlo.

„Pani profesorka, veľmi pekne vám ďakujem, ale už som v pohode.“

„Chcela som len vedieť, ako to zvládaš. Nechcela som sa ťa dotknúť. Prepáč mi.“

„Pani profesorka, naozaj som v poriadku. Pred týždňom som začala znovu trénovať.“

„Oh, myslela som si, že si ešte v rekonvalescencii...“ znela prekvapene, no napokon sa usmiala. „Budem veľmi rada, ak ťa opäť uvidím súťažiť.“

„Ďakujem. A nielen za dnešné slová...“

„Viem, pampúšik. Mám radosť, že sa ti darí,“ podišla ku mne a objala ma. Bloody Mary je človek s veľkým srdcom. Je ako naša druhá – adoptívna – mama. Musím priznať, že mi veľmi pomohla, keď som bola na tom zle. „Už som ťa dosť zdržala. Utekaj,“ žmurkla na mňa.

Baila bola ako obyčajne cez školský rok plná študentov. Aďa, Ivka, Danka a Laura sedeli ako zvyčajne za naším stolom a ako obyčajne pili kávu.

Iva: „No konečne. Čo ti to tak trvalo?“

Ja: „Čakala som na semafore.“

Iva: „Kecáš! Rozdala si si to s Miloškom na záchodkoch!“

Ja: „Ha-ha... Adi, počula som, že tvoj braček má nový objav.“

Aďa: „Kto ti to povedal?“

Ja: „Mona vravela Kame.“

Aďa: „Ty kokos, tá je rýchlejšia ako facebook!“

Ja: „Tomu ver! Dávno ide po Petrovi. Na tú jeho novú pekne žiarli.“

Aďa: „Nemá prečo. Ja Zuzku ľutujem. Brácho s ňou chodí len zo stávky. Debil!“

Iva: „Začína sa to ako dobrá zápleтка pre zlú telenovelu.“

Aďa: „O tomto sa vážne nežartuje!“

Iva: „Tak prepáč,“ povedala porazenecky a prvýkrát za tento deň ostala vážna.

Už sme sa k tejto téme nevrátili. Bolo divné, že som sa o Petrovi a Zuzane dozvedela od Mony. Veci, ktoré sa týkali Ade a jej rodiny, som vždy vedela prvá. Sme nevlastné sesternice a zároveň najlepšie kamarátky. Na druhej strane, je pravda, že posledných päť mesiacov bolo zvláštnych. Priznávam, mala som kvalitný *pre-ping*. Preto ma baby veľmi nezaťažujú problémami. Lenže toto mi mohla Ada povedať. Už zvládam počúvať aj odpovedať. Musím ich informovať, aby sa o mňa toľko nestrachovali a začali sa so mnou baviť aj o takýchto veciach.

Pri káve sme sa dostali aj k našej nedokončenej konverzácii o Laure a jej záhadnej internetovej známosti. Opäť sme jej zdôraznili, že sa nám to nepáči. Má sa s ním stretnúť budúci piatok. Sľúbila nám, že ak to bude nejaký čudný týpek, tak s tým nadobro skončí a poddá sa klasickému zoznamovaniu.

Oznamom, že už týždeň trénujem, som dievčatá príjemne prekvapila. Aspoň som to vyčítala z ich usmiatych tvárí. Mojou novinkou o tréningoch som ich, bohužiaľ, priviedla aj k diskusii, ktorej som sa chcela vyhnúť. K rozplývaniu sa nad *Alexom*. Znovu som musela počúvať obohraté ódy typu: Alex je taký milý... Alex je taký sexi... Tie jeho oči... A to telo... Je umeleckým dielom... Bla-bla-bla. Pri spomenutí Alexa sa u nich vždy začali ozývať hormóny, ktoré v nich potláčali pud sebazáchovy. Nemohla som to už počúvať, tak som im skočila do vášnivej debaty, ktorá sa nebezpečne približovala k opisu scén, ktoré sa v televízii môžu vysielat až po dvadsiatej druhej.

„Baby, nechcem rozfúkať vaše obláčiky šťastia, ale Alex je zadaný.“

„Máš pravdu, Zoja. Nerozfúkavaj nám naše obláčiky šťastia,“ parafrázovala ma Laura. „Čo sa s tebou deje? Teba Alex vôbec nepritahuje?! Panebože, hneď by som si s tebou vymenila miesto na tých tréningoch,“ nadržane sa vyznala.

„Je fešák, priznávam, ale to neznamená, že sa naňho vrhnem. Fuj, veď mi je ako brat,“ tvár sa mi zvrátila do grimasy znechute-

nia. „A ver mi, Laura, nechcela by si si so mnou vymeniť miesto. Vie byť poriadne tvrdý, keď sa mi nedarí robiť to, čo trénujeme.“

Zazvonil mi telefón. Na displeji ako naschvál svietilo meno Alex. Volal mi, či som nezabudla na tréning a že pripravil akési prekvapko.

„Baby, musím letieť. Tréning volá.“

„Skôr Alexík volá, nie?“ zachichotala sa Aďa.

Zagúľala som očami. Vzala som si môj (pekný) svetrík, poobjí-mala som baby a utekala som na tréning.

2.

TRÉNER

Cestou na tréning som sa zastavila u mamy v robote, aby som si zobrala oblečenie. Ráno som ju nabalila, aby som sa nemusela trepať do školy v prvý deň s batohom ako trapka.

„Dieťaťko, nemáš chuť na obed?“ spýtala sa ma mamina, keď mi podávala veci.

„Nestíham, mami. Alex ma už čaká.“

„Nevydrží ešte dvadsať minút?“

„Veď vieš, že neznáša nedochvilnosť.“

„Ako podáš dobrý výkon, keď nebudeš mať dostatok energie?“

„Mamúlik, neboj. Nezaťažuje ma ako kedysi.“

„Aj tak by si mala niečo zjesť. Tu máš aspoň makovku,“ nedala sa odbiť a nasilu mi strčila pečivo do rúk. „A pozdrav odo mňa toho vykorisťovateľa.“

„Okej, pozdravím. Letím. Paaa.“

Dorazila som načas. Alex ma už čakal s podozrivo dobrou náladou. Pohmkával si nejakú mne neznámu melódiu. Som zvedavá, aké prekvapenie pre mňa pripravil. On bol na takéto veci macher. Nemusela som mať žiaden sviatok a on mi z ničoho nič niečo daroval alebo spravil úplnú hlúposť, ktorá mi vyrazila dych (väčšinou v pozitívnom zmysle slova). Niekedy tým žehlil aj to, že bol príliš tvrdý na tréningoch.

„Vitaj, kráska,“ nadšene ma privítal.

„Ahoj. Čo máš takú náladičku?“

„Tešil som sa na teba. Mám novinku a nemôžem sa dočkať tvojej reakcie.“

„A viac mi nepovieš?“

„To by nebolo prekvapko,“ uškŕňal sa. „Bež sa prezliecť. Všetko sa včas dozvieš.“

Hodila som naňho ešte jeden prosebný pohľad. Nezabralo to. Pekne-krásne ma odignoroval a rukou ukázal na šatňové dvere. Rezignovala som. Rýchlo som sa navliekla do tréningového úboru a vypla som si vlasy do drdola. Elastickým obvazom som si zafixovala ľavé koleno, presne tak, ako mi nakázal lekár. Už som v tom mala prax. Netrvalo mi to dlho. Hoci ma noha už nebolí tak ako po operácii, stále nie je v poriadku. A nikdy už nebude. Nahováram si, že pokope drží silou mojej vôle, ale v skutočnosti mi ju doslova zoskrutkovali. Matky a skrutky sú teraz moji kamaráti. Som ako Robocop. Ten tiež nedokáže spraviť základný sambový krok.

Je to vidno na tréningoch. A Alex to vidí tiež. Keby som si pred pár mesiacmi neprešla peklom, určite by mi povedal rovno do očí, že moja kariéra sa skončila. Vždy je úprimný a hovorí pravdu, aj keď je krutá. Nepovedal mi to asi preto, lebo cíti potrebu *chrániť* ma. Som mu vďačná za podporu i čas, ktoré mi venuje. Na druhej strane, ma trápi fakt, že s mojím novým hendikepom už nikdy nevyhrám žiadnu súťaž. Jediné pozitívum je, že nekrívam, jéj!

Vrátila som sa za Alexom. Dnes sme trénovali v malej tanečnej sále. Bola to obdĺžniková miestnosť, pričom na dlhšej stene boli po celej jej dĺžke zasadené okná a kratšie bočné steny lemovali zrkadlá. Na stene oproti oknám sa nachádzali vchodové dvere a taktiež dvere do šatne. Bola pomalovaná rôznymi tanečnými figúrami, notami a husľovými kľúčmi, názvami latinskoamerických i štandardných tancov. Tiež sa na nej vynímali namaľované typické výjavy z krajín, z ktorých dané tance pochádzali. Napríklad tanečníci z karnevalu v Riu de Janeiro, kde sa tancuje samba, alebo ženy v španielskych uliciach tancujúce paso doble na počesť víťazného toreadora či ľahká deva tancujúca so svojim zákazníkom tango v nevestinci v okrajovej štvrti argentínskeho Buenos Aires. Túto miestnosť mám v tanečnej najradšej.

Alex nebol tentoraz v miestnosti sám. Obklopovala ho skupinka malých detí. Podľa ich výšky som usudzovala, že mohli mať okolo šesť až sedem rokov. Jediné, čím som si bola v danej chvíli istá, bolo, že dievčat bolo viac ako chlapcov.

Podišla som k Alexovi a vrhla som naňho spýtavý pohľad. Dnes sme mali trénovať iba my dvaja. Nech som sa snažila akokoľvek, nedarilo sa mi spojiť náš tréning a skupinku malých krpčiekov dokopy.

Alex ma chytil za ruku. Odviedol ma k oknu a nadšene zahlásil: „Prekvapenie! Vítam ťa v trénerskom tíme našej tanečnej školy.“ Vo vzduchu spravil rukou dva oblúky a poklonil sa mi. Niekoľko dievčat zo skupinky zvolalo: „Wow!“

„Ja ako trénerka? Žartuješ?“

„Myslel som si, že ťa to poteší...“ posmutnel.

„Alex, veď tancovanie mi ide ako sánkovanie v lete. A vôbec netuším, ako by som mala trénovať niekoho iného a...“ nedokončila som svoj zúfalý pokus vysvetliť mu, že nie som spôsobilá na trénerský post. Palcom a ukazovákom mi spojil pery, a tým ma umlčal.

„Kráska, musíš sa s tým zmieriť,“ spustil. „Moja mama by ťa neprijala, keby si nebola istá, že to zvládneš. Si skvelá tanečnica. To, že ťa momentálne neposlúcha noha, nehrá rolu. Koniec koncov, vždy budeš mať po boku mňa. Naučím ťa zopár trikov. Budeš perfiš trénerka,“ dopovedal a uvoľnil zovretie mojich pier.

„Alex... Neviem, čo mám na to povedať.“

„Čo takto naučiť tie decká základy valčíka, hm?“

„Mám strach.“

„Z čoho, kráska?“

„Desí ma predstava, že toto je moja posledná tanečná meta...“ odmlčala som sa. Doľahol na mňa splín, ktorému som sa chcela vyvarovať.

Objal ma. Chvíľu ma držal v náručí a pobožkal ma na čelo. Niejaké dievča zo skupinky povedalo: „Jéj.“

„Nechce sa mi veriť, že ťa jedna operácia takto vykoľajila. Prečo to so mnou vzdávaš? Myslíš si, že z teba opäť nespravím *dancing queen*?“

„Alex, obaja vieme, že je koniec.“

„Basta!“ zahriakol ma po taliansky. Keď sa rozohní, vždy mu ujde rodná taliančina. „Už ani slovo! Toto ma už vážne nebaví počúvať. Ty si...“

„Ďakujem,“ usmiala som sa naňho.

„Hurá! To musím na teba kričať?“

„Asi hej.“

„Vieš, že mi dávaš v poslednom čase riadne zabrat?“

„Jáj, sorry, skoro som zabudla, že ti už ťahá na tridsať,“ pod-
pichla som ho.

Zagúľal očami a postrapatil mi ofinu. Neznášala som to!

Pustili sme sa do tancovania. Detičiek bolo šesť. Štyri dievčatá a dvaja chlapci. Chlapcov sme hneď využili a spárovali ich s dievčatami. Alex rozhodol, že jedno dievča bude trénovať so mnou a jedno s ním. Dievčatá sa zo začiatku nevedeli dohodnúť, ktorá bude trénovať s *pánom trénerom*. Nečudujem sa. Hoci mali sotva sedem, boli ženského pohlavia. Nemohli prehliadnuť meter osemdesiat vysokého sympatického chlapa s dokonalým telom, talianskym temperamentom, tmavou pokožkou a ebenovými vlasmi. Pán tréner sa nedal vyviešť z miery a konfliktnú situáciu vyriešil šalamúnsky. Dievčence sa po každých desiatich minútach medzi nami striedali.

Detvákom sme vysvetlili, ako treba počúvať hudbu, že valčík sa tancuje na trojštvrťový takt a naučili sme ich odpočítavať si časy. Takže to bolo samé raz, dva, tri... raz, dva, tri... raz, dva, tri. Horšie to už bolo s krokmi, a hlavne nášľapmi. Päta, špička, špička, špička, päta – základné nášľapy jeden, dva, tri rytmu. To boli galeje. Ku koncu už boli deti také vyšľavené, že sme im na revanš zatancovali valčík my dvaja.

„Decká, trénujte aj doma. A nezabúdajte na počítanie,“ zdôraznil im Alex pri rozlúčke.

„Zoja, musím ťa pochváliť. Zvládla si to perfektne.“

„A čo to zaváhanie?“

„To je detail,“ mávol rukou.

„Detail? Keby som to spravila pred rokom, ukameňoval by si ma,“ zasmiala som sa.

„Ešte si v rekonvalescencii. Neboj sa. Hneď ako budeš fit, začne sa ti opäť peklo na zemi,“ pomstychtivo mi postrapatil ofinu.

„Kráska, čo máš teraz na pláne?“